

Rüşvet

– AliKemal · 13 Ekim 2015

Bahçe içinde tek katlı üç ayrı ev vardı. Evlerden birinde ev sahibi oturuyordu. Onun sol yanındaki tek odalı küçük evde benim kayıt edildiğim okulun öğretmenlerinden genç bir bayan oturuyordu. Ev sahibi güleç yüzlü, konuşkan bir kadındı. Altmış yaşlara yakın bir yaşı vardı, ama öyle deforme olmuş bir vücudu yoktu, boylu posluydu. Mahalle baskısını umursamadan dekolte kılıklar giyiniyor, istediği gibi gezip tozuyordu. Onu dillere düşürecek herhangi bir ilişkisi yoktu... İlk kocası öldükten sonra aşık olduğu bir adamla da nikahsız yaşamış. Nikahlı kocasından bir oğlu var, astsubay olmuş. Nikahsız yaşadığı adamdan da iki oğlu daha olmuş. Nikahsız yaşadığı adam, bir türlü nikah kıymaya yanaşmadığından, en sonunda aşkını yüreğinden silip atarak, adamı ve çocukları Bursa'da bırakıp gelmiş, ilk kocasından kalma bu eve yerleşmiş. Kadın, kiraya verdiği iki evin kirası, sahibi olduğu tarlalarda yetiştirdiklerinin getirisi ve evin bahçesinde yetişen meyveleri ve kendi yetiştirdiği sebzeleri satarak geçiniyordu. Kırk yılda bir astsubay oğlu da üç, beş, yardımcı oluyordu.

Evimizin bahçesinde ev sahibi kadının ölen ilk kocasının hevesle dikmiş olduğu fidanlardan meydana gelmiş çeşitli meyve ağaçları vardı; adamcağıza hiç birinin meyvesini yemek nasip olmamış.

Özellikle dutu çok seven adam, ölümünden az önce, "mezarımın başı ucuna bir dut fidanı dik ki, üstüne konan kuşlar meyvelerini bol bol yesinler," diyerek vasiyet etmiş. Kadın bu vasiyeti, nikahsız kocasından kaçıp geldikten sonra yerine getirebilmiş...

Evimiz oldukça geniş ve rahat, zaten kirası da öğretmeninkinden fazla. Genç öğretmenle, taşındığımızın daha haftası dolmamışken dostluk kuran ablam, öğretmenin benim derslerime de yardımcı olmasını sağlıyordu.

Beşinci sınıftaki ikinci yılımda geçen yılki o tembel öğrencinin yerini bu yıl sınıfının en çalışkan öğrencisi almıştı ve bu defa akıllanmıştım, sınıftaki kızların hiç birisine aşık olmuyordum.

Ya kızlar?

Şehirden gelen oğlan, kızların cazibe merkezi olmuştu ve işleri güçleri oğlanın dikkatini çekmek için cilveler yapmak olmuştu.

Seyitgazi'de ki sınıf arkadaşlarımdan kızların ilgileri, erkeklerin kıskançlığına ve benden uzaklaşmalarına neden oluyordu. Oysa benim istediğim erkeklerle arkadaş olabilmekti...

*

Ablamın mesleği çok meşakkatli bir işti. Kızcağızın doğru dürüst mesai saati yoktu, gündüzünü geceye katarak çalışıyordu. Hafta tatillerinde de ya iş için çağrılıyordu, ya da bir haftalık yorgunluğun bitkinliği ile sere serpe yatıyordu. Bu karmaşa içinde iki ay gelip geçmişti bile ve ablam hiçbir hafta sonunda Eskişehir'e de gidememişti.

Pazartesi günü başlayacak Ramazan Bayramı nedeniyle okullar dokuz gün tatilde olacaktı. Sıkılıp da annemi, babamı özledim diye mızımızlanmaya başladığımda Cuma gününden, "bunlar bu yılın ilk mahsulleri, götür anneme, babama," diyerek elime bir çanta dolusu da yeşil erik tutuşturarak, Eskişehir'e yolladı. Tam çıkıp gideceğim anda dörde katlanmış bir mektup kağıdı aldı eline. "Bunu da Şaban'a verir

misin? Lütfen!"

"Şaban kim yav?"

"Tanıyorsun ya..."

"Ha, şu emekli imamın oğlu?"

"Evet, ona..."

Bana yaptırmak istediği şeyin hoş bir şey olmadığını hissediyordum. Bozularak, "Beni, aranızda çöpçatan mı yapmaya çalışıyorsun? Bana ne, git postaneden yolla!" diye söylendim.

"Kötü bir şey yok. Boş bir mektup kağıdı yolluyorum sadece, al, bak," diyerek katlı kağıdı açtı.

Gerçekten de üstünde hiçbir yazı olmayan bomboş bir dosya kâğıdıydı. Niçin böyle bir şey yaptığını aklım almıyordu. "Bir şey yazmıyorsan, niye yolluyorsun ki, bu kâğıdı?" diye sordum.

"Var elbet bir anlamı." .

"Neymiş o anlam?"

"Şaban anlar."

"Bana da anlat, yoksa götürmem..."

"Anlatırsam götüreceksin?"

"Eh, kötü bir şey değilse..."

"Tamam! Tayin olup, buraya gelirken ufak bir münakaşa geçmişti aramızda. Bu beyaz kağıdı yollamakla ona, ben münakaşamızı unuttum, temiz bir sayfa açtım aramızda, demek istiyorum."

Bu muymuş anlamı? Amma da aptalca... "Demek istediğin şeyi iki satırla yazıp belirtmek varken, böyle anlatmaya çalışman..." Çok aptalca bir şey, diyecektim, demedim, sustum.

Ablam anladı demek istediğimi, cilvelenerek, "romantiklik olsun diye böyle anlatmak istiyorum..." dedi. Aldım mektup kağıdını, ceketimin cebine sokuşturdum. "İyi madem, götürüyüm."

Evden çıkıp, Eskişehir minibüslerinin durağına giderken, yolun sağ yanı boyunca yer alan alanda mahallenin çocuklarını maç yapmaya hazırlanırken gördüm. İçlerinde sınıf arkadaşlarımdan da vardı. Minibüsün kalkma saatine daha vardı. Biraz dikilip onları seyredebilirimdim. Yok, yok... Ben de oynamalıydım onlarla. Minibüs kaçarsa kaçsın, akşama kadar daha on tane minibüs vardır gidecek; birine binemezsem ötekine binerdim.

Çocukların yanına sokuldum. İçlerinden ikisi ayaklarını birbirinin ucuna ekleyerek, "aldım, verdim, ben seni yendim," diye diye birbirlerine doğru ilerliyordular. İkisinden ayaklarının bulunduğu anda son adımı atmış olan ilk önce bir oyuncu seçti, sonra öteki... Etraflarındaki oyuncuları böyle böyle paylaşmaya başladılar.

Beni de seçseler ya!

Çantanın içinden bir avuç erik aldım, iki elebaşına uzattım.

"Erik yer misiniz?"

Alıp yemeğe başladılar. Çevredekiler, onlara da ikram etmemi beklediklerini beli ederek, gözlerini bana dikmiştiler. Onlara da üçer, beşer tane dağıttım.

Tamam işte, rüşveti verdim; beni de seçerler artık!

Oyuncu seçimi tamamlandı, ama beni seçmediler.

Yüzsüzlüğü ele alıp, "ben de oynasam ya!" diye laf attım.

Elebaşlılardan birisi, "bu gün takımları kurduk artık, inşallah başka zaman," diyerek çantama eğildi.

"Erikler de çok güzeldi. Versen ya biraz daha!"

Çantaya daldırdım elimi, yeniden başladım dağıtmaya. Belki bu defa, "hadi madem, oyna sen de," deyiverirler.

Kenardan bizi seyrederek, dağıttığım eriklerden bir tane bile almamış olan bir çocuk vardı; giyim kuşamı ötekilere göre oldukça yeni biri. Yanıma sokulup kulağıma, "sen enayi misin?" diye fısıldadı; "Ne diye erik verip duruyorsun bunlara?"

"Olsun," dedim.

Oğlan "o erikleri evinize götürmüyor musun? Büyüklerin ne der sana sonra?" diye devam etti.

Erikleri Eskişehir'e götürmesem ne olur ki? Annemin, ablamın erik yolladığından haberi mi vardı sanki?

Kimbilir ne zaman görüşürler, o zamana kadar da erik bollaşmış olurdu çarşıda pazarda, lafı bile edilmezdi. Şimdi, önemli olan bu çocuklarla arkadaş olmak, oynamaktı...

Herkes çevremi sarmış, ne güzel, verdiğim erikleri bana gülücükler yollayarak yiyorlardı. Dostluklar böyle kurulur!

Değil mi, ama?

İyi giyimli oğlan da geveze bir şey galiba, susmak bilmiyordu. "Bunlara ağaçlarda ki bütün erikleri dağıtsan yaranamazsın aslanım!" diye söylenerek yanımdan ayrıldı. Ayrılmamış olsaydı sabrım tükenecek, ben def edecektim yanımdan.

Çocukların çoğu verdiğim erikleri yiyip bitirdiler. Onlara, "biraz daha yer misiniz?" diye sorarak yeniden erik veriyordum. Eriği biten avucunu uzatıyordu. Ben avuçlara çantadan çıkarttığım erikleri dolduruyordum. Erikler kapanın elinde kalmış, böylece son erikler de bitmişti.

Eriklerle birlikte, bana yoğunlaşmış ilgi de bitiverdi.

"Hadi!... Herkes yerini alsın! Maç başlıyor!"

Taraflar başladılar maça...

Ben bir kenarda kabak gibi kalakaldım.

Ne yazık ki, dağıttığım rüşvet fayda etmemişti. Olan anamın eriklerine olmuştu.

Eskişehir'e iner inmez, doğruca Safınaz ablaya çıktım. Oturduk. Safınaz abla ile öylesine rahat hissediyordum ki kendimi, konu ne olursa olsun, güzel güzel konuşuyorduk. Sadece benimle ilgili olanları değil, onunla ilgili olan konuları da...

Epeydir uzak kaldığım için özlemiş olabileceğimi söyleyerek önüme bir tabak dolusu şam tatlısı koyup yemem için baskı yaparken, bir yandan da Seyitgazi günlerimi sorguluyordu.

Bir ara mutfağa gidip gazocağını yakarak üstünde ablamın verdiği dosya kağıdını ısıtmaya başladım.

Baktım, gerçekten de dosya yüzeyinde yazılar belirdi. Okunur hale gelir gelmez yazılanları büyük bir merakla okudum. Meraklı ev sahibesi mutfaktan dönüşüm gecikince peşimden sinsice gelince korktum.

Bir anda elimdeki dosya kağıdı ateşle temas ederek tutuştu. Neredeyse elimi yakacakken kağıdı yere bıraktım. Kağıt yanarak kül oldu.

"Ne yapıyorsun burada, yakışıklım?"

"Korkuttun beni! Sayende bir şey yapamadan kağıt tutuştu," diye çıktım.

"Vereyim bir dosya kağıdı, yeniden yap, madem ki!"

"Ver!"

Dosya kağıdı bulmak için mutfaktan çıkında gazocağını kapatıp ben de çıktım.

Bulup getirdiği dosya kağıdını katlayıp cebime yerleştirerek dış kapıya yöneldim.

"Ben aşağıda ki levazımatçı dükkanına iniyorum. İmamın oğlunu göreceğim. Oradan da eve çıkarım.

Sonra gelirim gene." diyerek çıktım evden "

"Tamamdır yakışıklım!"

İki ay öncesine kadar çalıştığım çay ocağına indiğimde benim yerime işe alınmış olan Nuri ile tanıştım.

Eviden getirdiği kırkbeşlik plaklarının biri bitiyor, ötekini çalıyordu, çay ocağını müzikhole çevirmişti adeta. Çay içmeye gelenlerin kafaları şişiyordu müzikten, bazen "kapat şunu!" diyerek çekişiyorlardı.

Gene de kapatmıyordu da, pikabın sesini kısıyordu. Çaldığı şarkıların hemen hepsinin sözlerini ezbere biliyordu. Sık sık kendini kaptırıp şarkılara eşlik ediyordu. Bazen de, çay ocağında kimse olmadığında, çalı süpürgesini alıyordu eline, gitar çalıyor gibi taklitler yapıyordu.

Onun bu müzik düşkünlüğünden çok etkilendim.

Emekli imamın oğlu iki çay almak için geldi; beni görünce sevindiğini belli ederek, "hoş geldin!" dedi.

Biraz dalga geçmek için, "hoş bulduk enişte!" dedim ona.

Hitap şeklimden tedirginlik duyarak gözlerini Nuri'ye yönlendirdi.

Nuri de, "çaylar hazır enişte! Alabilirsin," diyerek doldurduğu bardakları uzattı.

Emekli imamın oğlu aldığı çay bardaklarını götürdü.

Çayları götürdükten az sonra yanıma gelerek oturdu. "E-e? Seyitgazi"de işler nasıl gidiyor?"

Lafı nereye getireceğini adım gibi biliyordum ya, neyse...

"Nasıl gidecekti ya? Okula gidip geliyorum işte..."

Sanki benim okulum pek de umurundaymış gibi, "dersler nasıl?" diye sordu.

"İyi," diyerek kestirip attım.

O da uzatmadı zaten, asıl merakını gidermek için, "ablan iyi mi?" diye sordu.

"Çalışıyor işte..."

Cevabımın soğukluğu karşısında pek de üstüme gelmek istemez gibi, "iki ay oldu gittiğiniz. Her hafta sonunda gelirsiniz diyordum ya..." diye mırıldandı.

Gene soğuk bir yanıt verdim ona. "Gelemedik işte..."

"Yok, hani, bir haber alamayınca, merak ettim sizi."

Bizi mi? Yalancı! Ablanı diyemiyordu da, beni de katıyordu lafına; sanki kırk yıl görmese beni bir kere bile aklına gelirmişim gibi... Gülümsedim. "Ablam, önünde arkasında hiçbir yazı olmayan boş bir dosya kağıdı yolladı sana," dedim.

Birden heyecanlandı. "Öyle mi? Nerede? Bana verecek misin onu?"

"Dedim ya, bomboş bir dosya kağıdıydı. Versem ne olacak ki!"

"Boş da olsa, benim için yollanmış ya... Kıymeti var elbette."

Ona, cebimden çıkarttığım katlanmış dosya kağıdını teslim ettim. "Tamam, al emanetini o halde!"

Mutluluktan kanatlanıp uçar gibi, verdiğim kağıdı alışı ve ayaklanmasıyla, gitmesi bir anda oldu.

İnsan bir mazeretle filan gider, ama o beni umursamadan öylece gitti. Bozuldum tabii ki...

On beş dakika geçti ya da geçmedi; asıl emekli imamı oğlu bozulmuş bir halde gelip karşıma dikildi.

"Esas kağıdı vermemişin bana!"

"Vermemiş miyim? Nasıl yani... Beyaz bir dosya kağıdı yolladı işte... Nereden çıkardın şimdi bunu?"

Bir an vereceği bir cevap bulamayıp hık mık ettikten sonra, "ben bilirim," dedi. "Bu Esin'in yolladığı kağıt değil!"

"Valla kusura bakma enişte! Asıl kağıdı, üstüne serumla yazılmış gizli yazıyı okuyabilmek için gazocağına tuttuğum, maalesef bir anda tutuştu. Sırlarını çözmüş olmamın şaşkınlığı ile birlikte oturup kaldı.

"Senden korkulur birader. Cin gibisin valla! Bari, kağıtta mühim bir şey yazılı mıydı, onu de..."

Acıyordum da kerataya. "Söyle kolayı," dedim.

Nuri'ye seslenerek, "ver bir kola," dedi.

Kola şişesi açılıp önüme konulduğunda başımdan dikip bir fırt çıktım, sonra, "bayramda beni buraya yollayarak benden kurtulmuş, Seyitgazi'de yalnızmış, gidersen görüşürmüşsünüz..."

"Evinizi bilsem?"

"Evde değil, Sağlık ocağında bekleyecekmiş seni. Seninle beraber ben de geleceğim Seyitgazi'ye, telaşlanma... Seni ben götürürüm onun yanına."

Güldüm. Bir fırtlık daha kola içtikten sonra, "beni de aranızda çöpçatan ettiniz ya; helal olsun size valla," diye söylendim. Kıkırdarak gülmeye başladım. "Bu aşkla siz evlenirsiniz nasıl olsa," dedim. "Benim ki, pek de pezevenliğe girmez..." Bir an sustuktan sonra, tereddüt ederek, "girmez değil mi?" diye sordum.

"Girmez," dedi.

"İyi... Evlenirsiniz değil mi?"

"Evleneceğiz."

Resti çektim:

"Ya anneni babanı yollayıp istetirsin ablamı, ya da ilişkinizi babama ihbar ederim!"

Oğlan bu tavrım karşısında küçük bir şok geçirdi. Bir süre, kafasında dolaştırdığı düşüncelere odaklandı. Tedirgin olmuştu.

"Ablan da istiyor mu bunu?" diye sordu.

Bu soruyu anlamsız bularak, "ister tabii ki, neden istemesin ki!" diye söylendim.

Emekli imamın oğlu, "bana kalsa çoktan istetecektim ben... Ama, ablan istemiyor," deyince, bu defa da ben küçük bir şok geçirdim.

Laflarımı geveleyerek, "nasıl yani?" diye sordum. "Niye istemiyormuş?"

"Ebelik kadrosu onaylanıncaya kadar beklememizi istiyor o..."

Ebelik kadrosu mu? O da neymiş? Aklımın ermediği başka konular vardı galiba; oğlan anlayabileceğim bir dille açıkladığında, ablamın işinde altı aylık deneme süresi geçirdiğini, altı ayı tamamlayıp kadrosu onaylanınca kadrolu bir memur olabileceğini öğrenmiş oldum. Bu durumda "istet ablamı!" diye direktmemin bir anlamı olmayacaktı. İki ayı geçmiş, kalmıştı dört ay; dört ay sabretmem gerekecekti.

Kendimi rahatlatmak için, "ablamlarla evlenecek misin?" diye sordum.

"Elbette evleneceğim," dedi.

Elbette evleneceklerdi. Evlenmesinler de göreyim! Ama, dört ay sonra... Bu, onların ilişkisine dört ay daha göz yummam demektir.

*

Benden bir iki yaş daha büyük gösteren Nuri'nin işi gücü müzikti.

Nuri, bu işte çalışmasındaki amacının bir elektrogitar ile amfi alabileceği parayı biriktirmek olduğunu söylüyordu.

Evde, radyoda bir müzik çalındığı zamanlar, radyonun sesini sonuna kadar açıyor, ben de onun gibi şarkılara eşlik ediyor, annemin süpürgesini alıp gitar çalma taklidi yapıyordum. Şarkı sözlerinin tamamını onun gibi ezberlemiyordum, aklımda kalmış kısımları söylüyor, bilmediğim kısımları da pür dikkat dinleyip sözleri ezberlemeye çabalıyordum.

Bu çabamı öğrendiğinde Nuri, "bunda bine yakın şarkının sözleri var, istersen bir şarkı defteri tutup yaz bunları," diyerek kalınca bir defter verdi. "Yalnız defterimin başına bir şey gelmesin ha!"

Bana dünyayı bağışlasa bu kadar mutlu edemezdi. Gecemi gündüzüme katıp bayram sonuna kadar şarkı sözlerini temize çekmeliydim.

Bakkala gittim. Onda çeşitli defterler vardı, biliyordum. Matematik defterimin aynısı olan sarı sayfalı kalın bir defter ile bir tükenmez kalem satın alıp çay ocağına döndüm. Hiç vakit kaybetmemem gerekiyordu, şarkı sözlerini hemen orada kendi defterime geçirmeye başladım.

Bu yoğun meşgalem esnasında çay ocağına gelen emekli imamın oğlu, ne yaptığımı merak ederek defterlere bir göz gezdirdikten sonra, "onları tek tek yazmakla baş edemezsin, fotokopi çektirtsene," dedi.

Fotokopi de neydi ki? İlk kez duyuyordum.

"Bir makine var, böyle yazıların filan kopyasını dosya kağıdına çıkartıyor," diyerek izah etti.

Sadece bir dosya kağıdı on kuruşturdu. Bu defterde vardı yüz sayfa. Yüz dosya kağıdı ederdi on lira; e, makine sahibi de on lira olsa, ederdi yirmi lira... Yirmi liram olsa...

"Sen ver o defteri bana," diyerek defteri önümden aldı, çıktı, gitti.

Akşam üzeri kendi dükkanlarına gidip getirerek, fotokopi ile kopyalanmış, üstelik bir de ciltlenmiş şarkı defterimi getirip teslim ettiğinde, mutluluktan mest oldum. Onunla birlikte Seyitgazi'ye dönmek fikrimden caydım. Genç aşıkları baş başa bırakıp, rahat rahat görüşmelerine fırsat tanıyacaktım.

"Yahu enişte, aklıma geldi de, bizim bayramın üçüncü gününde Nuri ile bir işimiz var. Seninle Seyitgazi'ye gelemeyeceğim. Sen, yalnız gidersin artık. Battalgazi Sağlık Ocağı diye sordun mu, herkes gösterir yerini..."

*

Dört ay geçer geçmez, asaleti onaylanan ablamın yanına giden annem, ablamı da yanına alarak geldi. Ablamla annem gelir gelmez hummalı bir hazırlığa giriştiler. Evi baştan aşağı temizleyip eşyaları özenle yerleştirdiler. Safnaz abla da fırsat bulduğunda koşturarak gelip işlerin bir ucundan tutuyordu. Babam da kolonya, ikramlık şeker, çikolata gibi şeyler alıp gelmişti.

Emekli imam, oğluna ablamı istemeye gelecekmiş; hazırlıkların sebebi buydu.

Cumartesi akşamı annem Safnaz abla ile Madam'ı da çağırılmış, Madam kendisini yıllardır hor gören imam ve ailesiyle karşılaşmamak için annemin davetini kibarca geri çevirmişti, Safnaz abla ise anneme destek olmak için gelmişti. Karşı taraftan ise sadece emekli imam ile ailesi değil, en az on beş kişi geldi. Dört erkek, üç çocuk ve geriye kalanların hepsi kara çarşaf ve peçe... Birbirlerinden ayırt edilir bir belirtileri yoktu; sanki aynı yumurta ikizleri...

Kara çarşafıların hiç birisi babamla tokalaşmayı kabul etmiyor, adamcağız elini uzatıp uzatıp geri çekiyordu. Aynı şekilde adamlar da ne annemle, ne Safnaz ablayla, ne de ablamla tokalaşmıyordu. Böyle bir aileye gelin gitmek istediği için, Esin ablamın gözümdeki bütün değeri sıfıra inivermişti. Havadan sudan sohbet, kolonya, şeker ikramı filan derken imam efendi damdan düşer gibi niyetini pat diye söyleyiverdi.

"Allahın emri peygamberin kavli..."

Babamın savunma mekanizmaları düşmüştü, çünkü kızı istiyordu. Tutacak bir dalı olurse, "kalkın gidin..." diyecekti ama...

O da kara çarşafı kadınlardan ürkmüş görünüyordu. Bir cesaretle, "kızımı gelin ettikten sonra böyle kapatacak mısınız?" diye sordu. Sanırım, bir ümitle, "kapatacağız," derlerse, kızım da kapanmayı kabul etmezse, kurtuluruz bu işten, diye düşünüyor olsa gerekti.

Emekli imam, "haşa!" diye atıldı. Kapatmayız, diyecek gibiydi, babamın ince hesabı tutmayacaktı galiba...

Adam, sözünü sürdürdü. "Bizde kadınlarımızı zorla kapatacak bir zulüm yoktur. O, Allah'ın emridir!"

Adamın ne demek istediğini ben anında anladım, ama zavallı babacığım, kafası durmuş, bir şey anlamıyordu. "Kapanması için bir baskı yapmayacak mısınız yani?" diye sordu.

Adam tekrar, "haşa!" diye atıldı. "Ne haddimize?"

Babam, "ya sen evladım?" diye sorarak damat adayına döndü. "Kızımın kapanmasını talep edecek misin?"

Oğlan da babasını taklit ederek, "haşa!" diye başladı sözüne. "Allah ü tealanın emri ne ise o olur, onun emirleri karşısında bizim bir sözümüz olamaz."

Babam bir şeyler anlar gibi oldu. "Allah ne emrediyor bu konuda?" diye sorunca da, hepimizi uzun bir vaaz dinlemek zorunda bıraktı.

Emekli imam, ilgili kuran ayetlerini hem Arapça, hem Türkçe olarak aktararak, Peygamberimizin hadislerinden bahsederek, ulemanın düşüncelerine atıfta bulunarak, anlatıyordu habire...

Anlattığı aslında kısacık bir cümleden ibaret: "Kuran"a göre kapanmak zorunludur!"

Anlattıkları bize göre değil; biz o kadar koyu birer Müslüman olmadık henüz. İçimizde ibadete en düşkün olan annemin bile böyle bir şeye razı olabileceğini sanmam.

Babam, kızının da çarşafı bürünmesi için baskı göreceğini anlayabildi nihayet. Esin ablama dönerek, "sen ne diyorsun kızım? Allahın emri, peygamberin kavli ile istediler seni, verdim dersem, senin de kapanman gerekecekmiş bak... Razi mısın?" dedi.

Ablam, tam bir hayal kırıklığı yaşamaktaydı; "ama biz Şaban ile bunu hiç konuşmamıştık. Bana böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti," diye söylenmeye başladı. "Ben devlet memuruyum. Devlet memuriyetinde çarşaf yok, yasak..."

Emekli imam onun sözünü keserek, "memuriyeti bırakırsın kızım," diyecek oldu; "bizim servetimiz yeterlidir, çalışmana gerek yoktur."

Adam, resmen baltayı taşa vurmuştu. Ablama, bunlar söylenir mi hiç?

Ablam, "Ne münasebet?" diye bağırdığında son sözünü söylemiş olmuştu, babama bu kadarı yeterdi.

Tamam işte, benim ablam bu!

Babam ortamın gerginleşmesine fırsat bırakmadan, "biz, size cevap vermek için birkaç gün düşünmek

istiyoruz," diyerek son noktayı koydu. Bunun anlamı, "ben size bu kızı nah veririm!" demektir. Bunu emekli imamla oğlu da anlayarak kızılarına baka baka gittiler.

O güne kadar, "Allahısmarladık""iyi günler""hoşça kalın" gibi bir sürü veda sözcüğü duymuştum. Bu defa ilk kez duyduğum bir veda sözcüğünü öğrenmiş oluyordum:

"Selametle!"

"Selametle!"

Safnaz abla, onlar gittikten hemen sonra, nereden bulduysa bulmuş, eline bir tef almış, başlamıştı ilk kez duyduğum bir Trakya havasını çalıp söylemeye:

"Selametle imam efendi, selametle..."

bu işler olmuyor okuyup üflemeyle..."

sen kendine kendin gibi bir gelin bul..."

evlensin oğlun baş belası melanetle..."

Hem söylüyor, hem göbek atıyordu. Geçtim karşısına, başladım aynen onun gibi el çırpıp oynamaya.

Babam bu şımarıklığıma kaş çatarken, annem ile ablam katla katla gülererek bize tempo tutuyorlardı.

"Selametle imamın oğlu, selametle..."

Dindar olunmuyor kara çarşaf giymeyle..."

Sen kendine kendin gibi bir yobaz bul..."

Kızımız kurtuldu senden bu kerametle..."

*